

ULKOMAANKAUPPAMONOPOLISTA ¹⁴³

TOVERI STALINILLE KESKUSKOMITEAN TÄYSISTUNTOA VARTEN

Tov. Buharinin kirjeen käsittelyä pidän mitä tärkeimpänä. Hän sanoo ensimmäisessä kohdassa, että „Lenin sen enempää kuin Krasinkaan ei edes hiiskahda niistä luke-mattomista tappioista, joita koituu maan taloudelle Ulko-maankaupan kansankomissariaatin työkyvyttömyydestä, mikä johtuu sen „periaatteellisesta” rakenteesta, ei sano sanaakaan tappioista, jotka johtuvat siitä, ettemme pysty itse (emmekä täysin ymmärrettävistä syistä pysty vielä pit-kään aikaan) mobilisoimaan talonpoikain tavaravarantoja ja toimittamaan niitä kansainväliseen tavaravaihtoon”.

Tämä on suorastaan väärä väite, sillä II pykälässä Kra-sin puhuu selvästi sekayhtiöiden perustamisesta, joiden avulla ensinnäkin voidaan mobilisoida talonpoikain tavaravarannot ja toiseksi saada vähintään puolet tästä mobili-saatiosta koituvasta voitosta valtiomme kassaan. Näin ollen itse asian olemuksen kiertää nimenomaan Buharin, joka ei tahdo nähdä, että „talonpoikain tavaravarantojen mobilisaatio” antaa tulon täydellisesti ja yksinomaan nep-manien käsiin. Kysymys on siitä, tuleeko Ulkomaankaupan kansankomissariaattimme toimimaan nepmanien hyväksi vai tuleeko se toimimaan proletaarisen valtion hyväksi. Tämä on niin tärkeä kysymys, että siitä ehdottomasti voi-daan ja täytyykin kamppailla puolueen edustajakokouk- sessa.

Kysymys Ulkomaankaupan kansankomissariaatin työ- kyvyttömyydestä on tähän ensimmäiseen, tärkeimpään, periaatteelliseen kysymykseen verraten aivan toisarvoinen kysymys, sillä tämä työkyvyttömyys ei ole suurempaa eikä pienempää kuin muidenkaan kansankomissariaattiemme

työkyvyttömyys, joka riippuu niiden samanlaisesta sosiaalisesta rakenteesta ja vaatii meiltä monivuotista sitkeää työtä valistuksen ja yleensä kehitystason kohottamiseksi.

Buharinin teesien toisessa kohdassa sanotaan, että „sel-laiset kohdat kuin esimerkiksi Krasinin teesien 5. § ovat täydellisesti sovellettavissa myös toimilupiin yleensä”. Tuo on myös mitä karkeinta valhetta, sillä Krasinin 5. teesissä väitetään, että „maaseudulle tuodaan keinotekoisesti mitä pahin riistäjä, ostoasiamies, keinottelija, ulkomaisen pääoman asiamies, joka petkuttaa dollarin, punnan, Ruotsin kruunun avulla”. Mitään sellaista ei seuraa toimiluvista, joita myöntäessämme otamme ennakolta huomioon paitsi alueen myös erityisen tiettyjä tuotteita koskevan kauppaluvan ja lisäksi, tämä on tärkeintä, me määräämme kaupatoiminnasta niiden tuotteiden osalta, joiden valmistuksen toimilupa on myöntänyt; sanomatta sanaakaan Krasinin niitä todisteita vastaan, että me emme pysty pitämään vapaakauppaa 6. X pidetyn täysistunnon päätöksen määrittelemissä puitteissa, että kaupankäynti riistetään käsistämme ei vain salakuljettajien, vaan myös koko talonpoikaiston painostuksen voimalla, siis vastaamatta sanallakaan tähän mitä tärkeimpään taloudelliseen ja luokkakantaiseen perusteluun Buharin esittää Krasinia vastaan syytöksiä, jotka ovat hämmästyttävän kestättömiä.

Kirjeensä kolmannessa kohdassa Buharin kirjoittaa: „Krasinin 3. §”. (Hän mainitsee erehdyksessä 4:nnen asemesta 3:nnen.) „Rajamme on suojeltu”, ja hän kysyy: „Mitä tämä merkitsee? Todellisuudessa se merkitsee, ettei tehdä mitään. Aivan niin kuin hyvällä julkisella kilvellä varustetussa kaupassa, jossa ei ole mitään (lukko-päällä-järjestelmä)”. Krasin sanoo aivan selvästi, että rajamme on suojeltu pikemminkin ulkomaankaupan monopolilla kuin tulli- tai rajavartioston toimesta. Tätä selvää, suoraa ja kiistatonta tosiasiaa vastaan Buharin ei sano eikä voi sanoa ainoatakaan sanaa. Sanonta „lukko-päällä-järjestelmä” kuuluu senlaatuisiin sanontoihin, joihin Marx aikoinaan vastasi sanonnalla „free-trader-vulgaris”*, sillä siihen ei sisälly mitään muuta kuin aivan vulgääri free-traderilainen korulause.

* — vulgääri free trade (free trade — vapaakauppajärjestelmä). *Toim.*

Edelleen neljännessä kohdassa Buharin syyttää Krasinia siitä, että tämä ei muka huomaa, että meidän on parannettava tullipolitiikkaamme, ja samalla hän syyttää minua siitä, että minä muka erehdyn puhuessani maan kaikilla puolilla olevista tullitarkastajista, kun kysymyksessä ovat todellisuudessa vain vienti- ja tuontipaikat. Buharinin vastaväitteet ovat tässäkin kumman kevytmielisiä ja osuvat harhaan, sillä Krasin ei ainoastaan näe eikä myönnä tarpeelliseksi tullipolitiikkamme parantamista, vaan myös osoittaa sen niin tarkasti, ettei jää mitään epäilemisen varaa. Tämä parantaminen on juuri sitä, että olemme hyväksyneet ensinnäkin ulkomaankaupan monopolijärjestelmän ja toiseksi sekayhtiöiden perustamisjärjestelmän.

Buharin ei näe — se on hänen kummastuttavin ja sitä paitsi puhtaasti teoreettinen virheensä —, ettei mikään tullipolitiikka voi olla tehokasta imperialismin kaudella, kun vallitsee tavattoman suuri ero köyhien maiden ja uskottoman rikkaiden maiden välillä. Buharin vetoaa moneen kertaan tullivartiostoon huomaamatta sitä, että mainituissa olosuhteissa mikä tahansa rikas teollisuusmaa pystyy murtamaan täydellisesti tämän vartioston. Sen ei tarvitse muuta kuin säätää vientipalkkio niiden tavaroiden toimittamisesta Venäjälle, jotka ovat meillä tullinalaisia. Millä tahansa teollisuusmaalla on siihen varoja enemmän kuin tarpeeksi, ja tällaisen toimenpiteen tuloksena mikä tahansa teollisuusmaa murtaa varmasti kotimaisen teollisuutemme.

Tämän vuoksi kaikki Buharinin järkeilyt tullipolitiikasta eivät käytännöllisesti merkitse muuta kuin Venäjän teollisuuden täydellistä suojattomuutta ja hyvin kevyesti naamioitua siirtymistä vapaakauppajärjestelmään. Tätä vastaan meidän on taisteltava kaikin voimin ja taisteltava aina puolueen edustajakokousta myöten, sillä nykyään, imperialismin kaudella, ei voi olla puhettakaan mistään varmasta tullipolitiikasta ulkomaankaupan monopolijärjestelmää lukuunottamatta.

Buharinin Krasiniin kohdistaman syytöksen (viidennessä kohdassa), ettei tämä muka käsitä, miten tärkeää on kieron lisääminen, kumoaa tyystin se, mitä Krasin on sanonut sekayhtiöistä, sillä näiden sekayhtiöiden yksinomaisena

tarkoituksena on nimenomaan kierron lisääminen ja teollisuutemme, Venäjän teollisuuden, todellinen eikä tullisuojeleluun perustuva näennäinen suojaaminen.

Kun Buharin sitten kuudennessa kohdassa minua vastaan väittäessään kirjoittaa, ettei hänestä muka ole tärkeää, jos talonpoika tekee mahdollisimman edullisen kaupan, ja ettei taistelua muka tulla käymään talonpojan ja Neuvostovallan, vaan Neuvostovallan ja maastaviejän välillä, niin tämä on taaskin aivan väärin, sillä esimerkiksi mainitsemani hintaeron vallitessa (pellava maksaa Venäjällä neljä ja puoli ruplaa ja Englannissa neljätoista ruplaa) maastaviejä mobilisoi ympärilleen koko talonpoikaiston mitä nopeimmin, varmasti ja ehdottomasti. Käytännössä Buharin asettuu puolustamaan keinottelijaa, pikkuporvaria ja talonpoikaiston huippukerroksia teollisuusproletariaattia vastaan, joka on ehdottomasti kykenemätön kunnostamaan teollisuuttaan, muuttamaan Venäjän teollisuusmaaksi, ellei Venäjää suojella, ei suinkaan millään tullipolitiikalla, vaan yksinomaan ulkomaankaupan monopolilla. Mikä tahansa muu protektionismi on nykyisen Venäjän oloissa aivan näennäistä, paperille jäävää protektionismia, josta proletariaatille ei ole mitään hyötyä. Sen vuoksi tällä taistelulla on proletariaatin ja sen teollisuuden kannalta mitä tärkein periaatteellinen merkitys. Sekayhtiöjärjestelmä on ainoa järjestelmä, joka todella pystyy parantamaan Ulkomaankaupan kansankomissariatien huonon koneiston, sillä tämän järjestelmän vallitessa sekä ulkomainen että venäläinen kauppias toimivat rinnakkain. Elleivät nämäkään olosuhteet saa meitä opettelemaan, ottamaan oppia ja oppimaan kyllin hyvin, siinä tapauksessa kansamme on kerrassaan toivotonta hölmöläiskansaa.

Jos sitä vastoin rupeamme juttuamaan „tullisuojelusta”, niin se merkitsee, että suljemme silmämme näkemästä niitä vaaroja, jotka Krasin on aivan selvästi osoittanut ja joita Buharin ei ole kumonnut miltään puolelta.

Lisään vielä, että rajojen osittaisesta avaamisesta koituisi suuria vaaroja valuutan osalta, sillä joutuisimme todellisuudessa Saksan asemaan, siitä koituisi suuria vaaroja siinä mielessä, että Venäjälle pääsisi tunkeutumaan

ulkomaisen Venäjän pikkuporvaristoa ja jos jonkinlaisia asiamiehiä, ilman että me voisimme sitä mitenkään valvoa.

Sekayhtiöt, jotka antavat mahdollisuuden vakavaan ja pitempiaikaiseen opiskeluun, siinä ainoa teollisuutemme jälleenrakentamisen keino.

Lenin

13. XII, 1922.

*Julkaistu ensi kerran
täydellisenä v. 1930
„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehden 2.—3. (97.—98.)
numerossa*

*Saneltu puhelimitse
Julkaistaan konekirjoitus-
jäljennöksen mukaan*
